

Forfatter: Paludan-Müller, Fr.

Titel: Udrag fra DANDSERINDEN (1831)

Citation: Paludan-Müller, Fr.: "Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind", i Paludan-Müller, Fr.: *Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind*, udg. af CARL S. PETERSEN , 1909, s. 57. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-paludanm01-shoot-idm140207709527760/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Paludan-Müllers poetiske Skrifter i Udvalg, I. Bind

Forsage, det er Læren kun — forsage,
 Er al vor Vilsdom, Livets hele Frugt:
 Den Rest, der af vor Virken bli'er tilbage,
 Den Spire, hvormed Tiden ei faaer Bugt.
 Den modnes langsomt ved Erfarings Tugt
 I Kulde, Bitterhed og mørke Dage;
 Men voxer skal den, til den kolde Steen
 Bedækker Hjertet, Jorden vore Been.

O Hvile! Hvile! Du, som Haanden strækker
 Imod os ud og trykker til dit Bryst
 Hvert saaret Hjerte — du, som trofast lægger
 Din Arm omkring os til en kjærlig Trøst;
 Som mildt vort Øie med dit Kys bedækker,
 Som vugger sødelig og som med Lyst
 Vor Sjel i Slummer, mens din mørke Brøder
 Sin Fakkel slukker — du er Trøstens Moder!

Ja Hvile, du vor Barndoms første Amme,
 Da Livets første Skrig undslap vor Mund:
 Du fulgte os paa Vandringer den samme,
 Vor Smertes bløde Pude var dit Blund;
 Du reder Lelet i den sidste Stund,
 Dit sidste Kys vi ubevidst annamme;
 Du lærer ad Tiden, og fra Evighed
 Dit tause Væsen drømmende steg ned.

Thi barnløs ei du gennem Livet gaaer,
 Vor Plelemoder! Selv en Flok du eter
 Af lagre Børn, der skaffe Haabet Sejer
 Og midt i Vintren bringe Hjertet Vaar.
 De fik dit milde Blik, dit gyldne Haar,
 Og deres Liv ved Livet her opveier;
 Dem ku'er ingen Alder — Tidens Haand
 Ei paa de gyldne Drømme lagde Baand.

De just D i o n e s Blik omsvæve let;
 Lig Sommerfugle af de dunkle Larver,
 De stige frem i rosenrøde Farver
 Af hendes Længsels mørke Tanke-Net.
 Og Sjælen, som sit Savn har nys begrædt,
 Al Drømmens Glands, al Tankens Uro arver,
 Og begges Virkning man paa hende ser;
 Mens Øiet er tungsindigt, Læben leer.